

I Anledning af det i de sidstnævnte Besvarelser anførte skal bemærkes, at alle Bestemmelser i Lovgivningen inden Tjenestemandsloven af 12. September 1919 om Tjenestemænds Fritagelse for borgerlige og kommunale Ombud er ophævede ved denne Lovs § 1332, Stk. 2.

Det fremgaar af det tilvejebragte Materiale, at de foreliggende Tilfælde er meget uensartede og spænder over Ombud, der varer mange Aar, til Ombud, der kun varer enkelte Dage, og fra Ombud, der er vederlagte med højere Beløb end paagældendes Løn som Tjenestemand, til Ombud, der kræves udført uden Vederlag.

Fra Administrationernes Side har man i det store Hele ved Anvendelsen af § 43 fulgt de nærmere Regler, der indeholdes i Finansministeriets Skrivelser af 2. November 1920 og 4. Januar 1924 gaaende ud paa:

»at Tjenestemændene ikke skal lide noget Tab i Løn i Anledning af et dem paa-hvilende borgerligt eller kommunalt Ombud. Naar Forskydning af Tjenesten eller Tjenestebytning ikke er mulig, bør den maanedlige Tjenestestørrelse nedsættes med det Antal Timer, i hvilket Ombudet har hindret Tjenestemanden i at møde til Tjeneste.«

Det i Kommissoriet særlig fremhævede Tilfælde vedrørende Ombud, man ikke er pligtig at modtage, har hidtil ikke været behandlet paa ensartet Maade. Man har nærmest fulgt den Fremgangsmaade at afgøre hvert enkelt Tilfælde under Hensyn til de i dette foreliggende særlige Forhold.

Kommissionen mener ikke, at der er Grund til at ændre den almindelige Regel i § 43, der med Hensyn til Pligten til at modtage Ombud som Hovedregel stiller Tjenestemanden lige med andre Borgere. Derimod har man ment, at de tilvejebragte Oplysninger taler for Nødvendigheden af, at der tilvejebringes Adgang til ensartede Regler særlig for det Tilfælde, at Udgiften til Tjenestens Udførelse under en Tjenestemands Fraværelse som Følge af et borgerligt eller kommunalt Ombud skal afholdes af Staten.

Forholdet har hidtil været det, at man vel ifølge administrativ Praksis er gaaet med til i visse Tilfælde at yde Tjenestemænd Dækning for Vikarudgift, men uden at nogen egentlig Hjemmel til at yde saadan Dækning har foreligget i den hittidige Lovregel.

Man finder det derfor rigtigt, at der ved en Tilføjelse som den nu foreslaaede dels skabes Adgang til ensartede Regler, dels tilvejebringes sikker Hjemmel for Retten til at yde Dækning for disse Udgifter i de Tilfælde, hvor der er rimelig Grund dertil.

Man skal i saa Henseende udtale, at det maa være saavel Styrelsens som Tjenestemandens Pligt saavidt muligt ved Forskydning af Tjenesten eller Tjenestebytning at undgaa Udgift til Vikar, og at Betingelsen for helt eller delvis at yde Dækning for Udgiften kun foreligger, naar en saadan Ordning ikke kan træffes. Iøvrigt bør der efter Kommissionens Opfattelse kunne ydes Tjenestemænd Dækning for Udgiften til Vikar, naar Ombudet er tvungent eller af kort Varighed, og Forholdene iøvrigt taler derfor. Naar Ombudet er vederlagt, vil der kun kunne ydes Tjenestemanden Dækning i det Omfang, han ikke gennem Vederlaget kan afholde Udgiften.

§ 44. Som nyt Stykke 5 indscættes:

Stk. 5. *En Tjenestemand i Staten kan ikke tillige indtage nogen med Pensionsret for-bunden Stilling i en Kommune, et koncessioneret Selskab eller en offentlig Virksomhed, for hvilken Lønning ikke er fastsat i nærværende Lov. Forening af pensionsberettigende Stillinger, der er indtraadt for nærværende Lovs Ikrafttræden, berøres dog ikke heraf.*

Bemærkninger til § 44.

Medens Reglen i § 7, Stk. 1, sidste Punktum forbyder, at man kan have 2 pensions-givende Stillinger i Statens Tjeneste, er der i Lovgivningen intet, der forhindrer, at man